ReaderWorks

Standard

Nina Vasile

Distanța din miezul nopții

Societatea Culturală Noesis

Volum editat cu sprijinul

Caseta tehnică

Coordonator al publicaţiilor Noesis
Remus Cernea
remus@xnet.ro
091.98.20.56; 240.53.80
Web-editor
Gabriela Bagrinovschi

ISBN 973-8342-10-4

© Societatea Culturală Noesis

www.noesis.ro

noiembrie, 2001

Sindromul distanței

Se spune că distanţa
ester un fel de singurătate
strălucind în lumea timpului
fiecăruia

Începutul

Pe zidurile oraşului,
pe norii oraşului
31 decembrie – 1 ianuarie, unde sunt
ceilalţi trei întreabă cel care vine
al patrulea tocmai trecând
prima dată pragul vederii
stau deasupra ferestrei, în aer,
îmi aştept
tatăl care n-o să mai vină
el începe tot timpul în lumea
lui
niciodată regăsită şi în
întunericul camerei
aici îmi tai sufletul şi-l
dau câinilor, pisicilor,
ei se întorc şi doar
îmi cer de mâncare tăcând, mai mult
decât orice tăcând
eu trebuie să arăt că înţeleg
mecanismul
dorinţelor lor gastronomice să arăt că
ei înţeleg, tocmai ei înţeleg
restul pe care
eu însămi l-am dat locuire într-o
casă pe care n-o cunosc
ştiu că ies zilnic din ea orbecăind
de-a valma, păduri, fiare în haite,
toţi
prietenii mei, ei nu vor avea timpul
potrivit ca să-i pot vedea
prea departe s-au început şi ei
dacă ne-am fi născut toţi odată
am fi fost toţi doar eu,
aş fi urlat şi mai tare
m-aş fi trezit fără nimeni
cel ispitit în cuvintele
înşirate pe ceastă hârtie
care trebuie să fi avut şi ea
unfel de ieşire pentru prima dată
în lume

dintr-o mamă de fier
de linii, de idei, de gânditor
în creierul celui nou
ca şi cum s-ar fi sculat dimineaţa
numai ca să inventeze hârtie
iar iubita lui de hârtie
care-l spăla şi hrănea cu hârtie,
(precum motanului, mielului,
calului, greu domesticiţi...)
începea să-i depene câte un miel
gata îmblânzit
şi milelul mă privea pe mine
în oglindă.
ne-am recunoscut reciproc
în timp ce scriam
eu cu mâna stângă el cu mâna dreaptă
poemul distanţei între mine şi el
devenea pe rând un trup de cuvinte,
subtilă şi neîmblânzită putere.
apoi se preschimba în sabie, în lance,
în sânge, în cruce, în lumina
albăstrui-violet
de nedespărţit de trupurile nostre
pe care le duceam în fiecare seară
la groapă
sau la început, sau la distanţă
sau la altă distanţă

Din tren

Ca şi cum măsura cel mai bine
distanţa
trenul purta în fiecare compartiment
nenumărate distanţe
navetiste mizere. însă mielul vroia
nume
era cel mai departe şi plutea
fără bilet
în sălbăticia purtată de mine
azi neridicată rămâne lampa
neridicată
chiar dacă ştiu cine sunt,
tot mă-mpiedic
de pata din faţa ferestrei
mielul vine şi-şi ia singur numele
restul se întinde asupra celorlalţi
lemnul, fierul, sticla şi carnea
gândul, sufletul lor cu veselă
bâlbâială
veselă boală. ai ucis ai ucis ai ucis
ce dacă ce dacă ce dacă
dar cel ucis umblă în lume absent
cuvintele tăiate zornăie strident
în umbra lui
şi taie riduri.
pe cele din parte de iederă ascunsă
la capătul străzii întretăiate de tren
nu le mai spune nimeni
numai mielul din geamul ferestrei,
sclipeşte umbră solară
împrăştie sonore, blânde însemne
într-o distanţă pe care n-o împarte
decât sieşi
obosit
mereu dinspre mare spre mine
uneori vine, şi nu se întoarce.

Dragostea şi Poemul

Numai după miezul nopţii
mă strecor pe câmpia plasmatică
în ea intru. până la inimă
până la umbră. Cu mine se întâmplă
îndelungata îndrăgostire de frumosul
fără corp exasperantul Poem
merg fără ţintă vizibilă,
sub lămpile Cotroceniului.
sufletele se duc se întorc
dispar reapar precum
        stelele căzătoare
şi el se strecoară în mireasma
stranie din trandafirul roşu uscat
acoperit de zăpadă pe marginea străzii
cum tocmai de acolo
este acea lumină fără de care
nu pot scrie, dragul Poem
mă îmbie şi nu se ridică fără
semnul meu pe zidurile
        şi ferestrele blocurilor
am în mână creionul care s-a molipsit
de miresme şi are un iz dulce-amărui
îmi dă gust de poezie pe limbă
- acestea sunt absolut reale –
mâna mea este creionul de carne
zilnic scriu cu el într-un loc trist
începe într-o capelă devenită closet
pentru că alţii au fost înainte
şi n-au mai vrut să mai fie
vin puştanii veseli eu desenez
mă întreabă dacă ştiu ce e acolo
dar nici ei nu ştiu deşi râd
pentru că de acolo se prelungeşte
prin acoperiş, printre ierburi
        crescute din cărămizi
sala de muzeu în care măştile
populare stau inerte şi vii
cutremurând aerul
scoarţe de lână şi uşi de biserici cu
găuri de carii. prin ele lumea respiră

aici am scris eu mereu
eram atât de singură încât
îmi iubeam singurătatea
şi ea venea ca o lumină fidelă
structură de cristal, baritină,
stibină, cuarţ, calcar şi sare
ce de lume mai vedeam atunci
şi câtă lumină – de mină.
apoi, pe una din străzi într-o zi
sclipea ţi eu vedeam
că există
dar cum să pipăi
l-am urmat pe scara câtorva săptămâni
până şi lui îi creşteau mâini, trup, ochi
gură pe care sărutându-le
odată. mirarea
unde se ducea strălucirea calmă şi albă
ca în oglindă acel spaţiu
niciodată regăsit unde
căci n-am mai văzut de-atunci
nici acela nefiind cu atâta trup
încât să-i semene. Şi iară părea
că am găsit...
Poemul risipit,
mă urma peste tot
nu mă învăţa nimic
leneveam tragic la soarele impregnat
în geamul fetrestrei
el venea când nu mă aşteptam
şi-mi cânta la urechea lui
cu grijă construită inteligent,
pentru el. Cum de ştia
drumul
în altă zi am văzut cum zâmbea,
ce umbră frumoasă
pe scaunul din banca a treia
la şcoală (nu o mai terminam...)
umbra mea frumoasă, adevărată şi bună
citeşti şi gândeşti, Poemule,
în locul meu
în colţul în care stai viu, Poemule,
şi pulsând ca un animal

gata de plecare,
câte o iluzie, o prietenie
când vorbesc singură
câte un tată, iubit, prieten
fiii şi ficele
toate mamele
Poemule, treci în locul
câmpului plin de
o să vină odată şi moartea...

Aici, acum, aşa

Lui M.V.

În centru. Orizontul în viteză
fără de greutate
împrăştie, apropie lucrurile,
satură aerul meu
în care mă trezesc. vreau să plec.
un pat de la pat la fereastră.
azi nu are păsări înalte.
flori neveromile
vin prin geam mireasma lor
dulce-amăruie
curge din becul aprins.
ce iluzie a soarelui pentru ele
iată cum tremură timpul
flutură ca o batistă agăţată de
crengile de umbră din vastul deşert
erau doar ei doi îi vedeam
din spate şi
atât de dincolo încât
trecuseră în locul intens din vis
ca într-o altă realitate
a aceleiaşi camere întunecate în care
aprind zilnic lumina
apa, oglinda, masa.
numaidecât sunt ele aici acum aşa
pe mâinile mele:
reci, virtuale, lemnoase
ating această lumină de apă
de oglindă, de masă.
cine aude murmurul lor frânt
din celelalte camere
dacă bat la uşă. fără motiv.
privesc înăuntru şi fără mine
de unde vin ei. tocmai
călcându-mi pragul
ei nu înţeleg cum apăs eu pe aerul
ce-l respir şi fac din el

cel mai frumos dar pentru mine
cum să întind mâna
ea să se vadă dintr-o dată
ca o mână nouă a lor, vie
muzicală, colorată
ei să se mire că au mână.
în apropierea ceasului
plutitor pe limba lui ce trece
de la un număr la altul de timp
precum firul de păianjen
vizibil între cele două ferestre
strălucitor se vede. clar şi în
irişii ochilor mei ce fel
        de ceasornice
sunt dacă văd atât de puţin.
        atât de prost cu ei
şi prevestesc vântul toamna
ce fel de ochi de trec
prin ei frunzele tocmai prin pereţi
cu invazia singurătăţilor
pe scaunul unde încerc
să-mi pipăi trupul ce
nu-l mai am
pentru că nu-l înţeleg, de fapt,
nu-l văd, nu-l simt fără
să-i apropii alt trup
aici, această slăbiciune de neiertat
această iubire pe care,
        Doamne, NU O VĂD
vreau
să respire ca un fluture mare
să aud cum se duce
        sângele iubirii în nervurile
delicat prăfuite cu acel soare cristalizat
mi l-a arătat cândva
        în timp ce pluteam
şi nu ştiam. apoi
un fel de loc în care nu mai fusesem
şi nici nu-l găsesc pe străzile
printre casele, prietenii mei

cumva după dragostea aceea înfăptuită
în mâna nevăzută, dureros de prezentă
pe umărul meu
în inima mea galbenă
adâncă la care nu ajung
cine eşti tu. ce eşti tu.
        ce transformi tu
sufli în cameră şi liucrurile răspund.

Aducătorul de acasă

Iarna străbăteam în pustietate printre
casele, oamenii înghesuiţi
unii în alţii
pe la uşile tramvaielor
străbăteam oraşul
până în centrul crescut
fără întoarcere în mine
cu tine intram înăuntrul piramidei
la picioarele deltei râul ieşea
dintre mâinile noastre. înainta
cu umbroase păduri, ramificaţii roşii
pulsuri absorbitoare de bună ştiinţă
a locului incert în care ceilalţi
îşi creau cu migală prezenţa
repede înghiţită cu lăcomie
înainte să se vadă
cu tine aşteptam aducătorul de acasă
el îţi veghea trezirea
în fiecare dimineaţă
îşi trimitea la locul lor lucrurile
care veneau singure la el
pentru învăţătura casei.
cum să trăieşti lipsit de boală
l-am întrebat
cum să trăieşti aducătorule
în toate locurile ca şi cum
ar fi ale tale toate
iată azi a murit un copil
a ieşit cu locul lui nesfârşit
şi s-a izbit de colţurile maşinii
implacabile
iată sângele lui a înserat cerul
iată mama lui nu l-a văzut
ea care trebuia să vadă totul
tatăl lui nu l-a cunoscut
şi n-a întins degetul în faţa maşinii
şi iată eu vorbesc la fluturi
la stânjenei, la masă, la oglindă
la urechea celuilalt

la mine însămi
şi nu vin în locul meu
aducătorule de-acasă

noi nu ne iubim
vederea iubirii e tot atât de rară
ca şi credinţa
aducătorule, sticla din care curgem
are otravă
pe noi seacă otrava
grăbeşte-ne şi adu-ne pe noi
acasă.

Edi

Edi, edi, restaurarea
la masa întunecoasă
în faţa sticlei
restaurantului “Rândunica”
s-a sfârşit.
din celelalte întoarceri
nu mai ieşi întreg
ce nu e întreg nuebun
decât
decât dar tu eşti
cel care nu se aude
şi atunci restauratorul
din spatele muzeului
te împrăştie ca să te asurzească,
în clopotul
din turla ridicată cu un vârf spre cer
şi altul spre câinii bisericii
spre lumânările pentru purtătorii
mascaţi de obicei în câteva rânduri
de haine, în straturi opace
rău afumate de
gânduri care precipită
oase, sânge, carne, pile
întinde mâna atent

în intensitatea nocturnă...

Edi, edi, edi
de ce m-ai părăsit
moartea nu se mai termină
şi nu mai mor
în faţa mielului care plânge
învie fiara şi fiara sunt eu.

Mâini, picioare şi
creier de om îmi cresc

I
Păianjen fără trup la răspântii sunt
prea multă lume în lume
arcul de sânge în trupuri se consumă
în aşezări cumniţi
fără suflare vin eu
cu mâini neobosite năpădesc aerul
casa umbrele în care nu mă mai retrag
azi am scris mai multe pânze
cu frenezia durerii şi singur căci
mâini picioare creier de om îmi cresc
şi nu mai văd.

II
Nimeni nu observa nimic
        treceam limpede
prin intrarea-ieşirea de după
fiecare colţ de clădire
absorbeam neştiut luminile distanţele
timpii morţi ai celorlaţi, căminele lor
pe care le credeau intime
cu spasme întunecate ale rănilor
atunci ce a văzut el când
        nu mă recunoştea
de ce a ţipat el
ca şi cum aş fi vorbit în regnul absent
întotdeauna din camera lui însorită
spaima în faţa animalelor sălbatice
stăbătând rondurile albastre şi verzi
prin irişii aceia timizi
umflaţi cu sânge negru de pradă
se petreceau depărtări căderi
creştea în trunchiuri viaţa nesfârşită
şi tăioasă a crucilor
        aşezate şi în casa
călugărului la marginea
        nevăzută a oraşului
atunci am deschis prăpastia
din trupul păsărilor de apă

aduse de vânt aproape de noi
vedeam ţipând:
intensitate a încremenirii în durere
fără de casă şi fără de lume
în formele lumii
semn al celorlalţi umblând
pe străzile lor.

III
Eram iubit de haina mea mare
aflam
nuanţele şi mişcările mele
de sărbătoare
se prindeau în piramide
sfere prin aer
un capăt pe care încercam
să-l desfiinţez

el era la fel ca şi strada
străin sfărâmată în particule cenuşii
devastatoare ale plânsului fără creier
cu toate luminile roşii indicatoare
ale vremii, intram în
orizontul liniştit
şi fiecare în orizontul lui liniştit
cum se făceau atât de des
goluri trezite de schimbul
nisipului cu moartea
cea verde cea umblătoare
prin minţile cerşetorilor
atente la paşii trecătorilor
la cuţitele ce desfigurau fulgerător
viaţa lăsată ca o piele de şarpe
în umbrele lor umbrele deveneau
grele translucide
şi plecau în altă parte
cum erau ei avizi
de trezirea comunicarea baterea în uşă
pentru un semnal numai de ei aşteptat
eram cu ochii spre
locul tău
şi ei treceau prin mine

fluturându-mi zdrenţele
insinuanţi
şi neaşteptat de bogaţi.

IV
În centrul câmpului sferic ard şi văd
rugina magnetică sclipitoare
în ierburile căzute
pătrunde atent la trecerea clară
nesfârşită din pasul
de-aici în
pasul de dincolo,
această infimă pe asfalt
distanţă, tu nu o atingi
în timp ce calci peste cenuşa mea
preschimbată în umbră
solidă cutremurată
de vederea oarbă zilnică
-care degete sunt
care degete sunt al tale ale mele-
noaptea păreai mai alb decât varul
luna cădea în jurul tău
creştea oglinda prin care
te hrăneam cu mine
dintr-un suflu demult consumat
ori prea puţin locuit
trebuia să arăt ca şi cum aş fi
setea şi foamea setea
şi foamea ta.

Biografia peretelui

Mielule, prietene, în faţa
becului aprins
umbra oglinzii e luminoasă
în faţa luminii becului
umbra mea e umbră
tu ai astăzi o zi plină şi harnică în
casa în care eu doar înnebunesc
şi asta se vede tocmai în ferestrele
din ce în ce mai zidite ale mamei
undeva departe
asta se vede în fraţii şi surorile mele
unde vorbesc păsările în locul meu
iar ei nu mă recunosc
mielule, dimineaţa e o cămaşă brodată
cu pânze de păianjen
spirale în care intru
ca într-un dans hipnotic
pentru el merg să-mi caut numele
în jurul meu magul
întrupează distanţa
în mine vâjâie, fulgeră
dintr-un regn în altul
dintr-o lume în alta
amintirea pe care o mai am e urletul
zidirea în Peretele care voi fi
al cărui nume îl port şi eu
nu simt aceasta acum
timpul plutește în crengile verzi
din faţa colibei. eu sunt coliba
timpul plutește în păsări nu în mine
mă duc să trăiesc
zidul colibei în beţia
cuvintelor vii ce nu
apar decât o dată pe an în camera mea
sunt aici şi pulsez cu seminţele
crescute în lutul meu
cineva visează înăuntru, se roagă
nu mănâncă, nu bea
este intrarea şi fereastra sau orbul?
călugărul?

se întâmplă altceva decât somnul
cine rupe, sfâşie golul ieşit
din vârful meu
mă sfârşesc.
ajung cetatea de la ultima bătălie
sunt labirint mărunt
cu trupuri putrezite
cu sânge impregnat, fără lumină
acum sunt. viu sunt perete
fără să apăr, să închid
nu ucid în depărtare
este o cruce
străluceşte. dorul de ea neîmplinit e
ce perete cosmic, ce rădăcină
a lucrurilor
în acest oraş, oraşul unde
încep să fiu trupul orbului
fereastra uşa
ca un ochi intens
adus mie trec prin ceilalţi
bătăile paşilor lor îmi ridică
tălpile mele
ei nu înţeleg de ce nu pot sta locului
când îi aud: forfotesc în casă şi râd
eu nu văd cu ferestrele lor de carne
eu simt vântul ca şi pereţii
tăiaţi cu uşa şi geamul
perdelele vin spre mine, părul meu
copacii cresc, descresc
şi iată ea vine ea vine
ea vede albastrul
îl simt, o simt în mâinile mele
precum curgerea durerii
care mişcă lucrurile
apa de departe
rece, limpede,
fiitoare-viitoare printre cele moarte
cu totul în voinţa binevoitorului
necunoscut
ai milă ci vino mielule trezeşte-mă
sau dă-mi adormire
să nu mai înţeleg şi acest trup

fiindcă nu rămân în el
dus dintr-odată într-un cub deasupra
unui mormânt
nu mai pot fi şi cameră oarbă
în ea ţin absenţa
vidul dintre mine şi ceilalţi
lasă-mă pe mine să mor nebun al icoanei
m-a prins în această lume
de unde nu eram decât înainte să fiu
mă sufoc şi aştept ultimul perete,
străinul sunt şi nu plec
din faţa celorlaţi
albă pelerină, albă
mă retrage din noapte
din trupul de carne
în cruce a Peretelui
în ritual: sunt sângele
numelui meu- Perete-
pragul deplin.

Creatorul de la taraba
de mărunţişuri

La cutia din tablă
fără odihnă
vin zilnic şi nu se aseamănă
una cu alta unul cu altul
fiecare lucru este un nimic
toate se concentrează apoi
în altă cutie minusculă
rotundă din metal
răcoroasa alifie chinezească
jumătate albă jumătate neagră
trece într-un curent viu
tocmai în creioane
în pixuri, în curele,
şireturi, ceasuri, maimuţoi
plutește acolo într-un breloc,
frunză, inimă
aurii monede se rotesc
între sfere mai
mici globuri de Crăciun
sclipitoare la vederea soarelui
cum îl privesc ele, Crăciunul iese
odată cu aerul vizibil la minus 7 grade
copilul primește darul şi Moşul de aer
se întoarce ascultă atent
locul aripilor
neglijent tras printre sacoşe, legume
copaci, părinţi
cutia de tablă are mărunţişuri
copilul le primește
cu neobişnuita bucurie
în locul altui fel altuia.

Albert locuitorul

8 februarie când s-au născut undeva
        în 31 – mama
„Tu eşti om – i-am vorbit.
        Şi ca toţi oamenii...
Nu, eu sunt femeie, nu om –
        mi-a spus discret
ca şi cum   ştia bine
         din altă parte...”

I
Între 12 amiază – 12 vârful nopţii
în parte zi deplină în parte
        seară deplină: Albert
cum te aşezi liniştit la cântecul harpei
deasupra dealului, antenelor vizuale
din firele lor apar în centru camerelor
imaginile. extrem de încet însă se vede
cum mişti şi suni tu lucrurile
         atât de puţine
atât de aglomerate
deschid fereastra şi mireasma crinilor
a lichemului de copac, mă izbeşte.
nu poţi fe decât tu
se aude clipocitul limpede al izvorului
bogat-de-munte
aici fiind mult mai puţin
        oraşul înfipt
adânc în câmpie
         cânva ca un Bucureşti
care nu ar fi pulsat decât
        în storurile de la
geamurile acoperite în zilele toride
de vară, de război, de lună plină.
dacă, Albert, vii atât de subtil încât
nu te crede nimeni
cu atât mai mult cel care citeşte aici
acum fără să atingă podul

ascuns şi real
pe care am călătorit spre locul
unde drumul s-a îngustat brusc
cum şirul de brazi adâncind într-o zi
fără priviri pentru ei eu însumi
te învăţ greu, te păstrez greu
la fel ca şi iubirea îţi spun că
ea este vine rar în pădurile zidurilor
de piatră, de carne
şi tu mă duci în faţa
fluturelui înghiţit
în borcanul transparent
fără dulceaţă
dă-i drumul Ana-Maria,
te rog, dă-i drumul.
priveşte-l
cum se sufocă lasă-l să zboare
mă duci în faţa căţelului
zgribulit, murdar
îngheaţă e frig frig
el nu se uită
la tine nu se îndreaptă
curajul lui
ia-l cu tine
pasărea, mica pasăre atinge pervazul
primeşte tot ce-i dai.
dar cum ar putea celălalt
iubitul prieten
să-şi locuiască în mine prezenţa deplină
când tocmai să lipsească?
şi cum să ţin eu seninătatea
absurdă din centrul
trupului meu, neschimbătoare,
în dreptul
sau în stângul celui care moare
mi-a luat mâinile şi nu s-a mai întors,
ochii şi gândul viu ridicat în aer
oglindă în faţa luminii soarelui, lunii,
în faţa luminii
Albert, precum spui tu,

nici dorinţa nu o am atât de puternică
încât să renunţa la ea
pentru ca lucrul, faptul împlinit,
sufletul de departe
să apară în fiecare zi.
duc răul în creier şi sperii lucrurile
nu iubesc, nu-mi este milă
nu-mi dăruiesc eu celuilalt
prezenţa în absenţa concretă
şi dorinţa mea e patimă sânge
înverzit la tâmple
nu fac precum locuieşti tu
în preajma lumii
a mea, Albert
totuşi vreau să te las să fii
arată-te, cutremură,
înfioară, însenineză
iată, te aştept în centrul
luminos al degetelor.

II
12 vârful nopţii – 12 amiaza
Albert întreg
de ce baţi la uşă la ora asta
din somn descui, şi cheia
se balansează în sunet
de harpă. Însă liniştea
şi lumina dintr-o dată
în noapte
deschisă este
trecerea deasupra anotimpurilor

straturi de lumi strălucesc fără oprire
în vârful cortului indian de hârtie
şi plastic
stăpân al mesei lângă vâscul – batista
ascuţitoarea – cărţile – cana - fecioara
şi pruncul
paradigme - humanitas

„Indiile greşite” –„Distanţa
din miezul nopţii”
cochilia – „Devenirea…” – paideia
Shakespeare
câine-lup fugind prin pădure
purtător al fetei furate
de tânărul medieval
treze sunt, prezente
în cameră şi
camera în hainele în acel lucru
despre
care se va vorbi de dimineaţă.
începe să fie
atins prima dată cu o mână
cu cealaltă în trecerea
grabnică de la un capăt la altul
al străzii.
regăsit acasă un fel de simţ al
depărtării
în diferite legături de iederă.
din ele se schimbă
fiecare depărtare şi cesornicul
se aude altfel
Albert, la tine acestea sunt
putere-vedere-fapt
la mine de ce să ştiu să fiu
altfel în ruptura lumii
a visului
de ce mor zilnic îngrăşând umbra mea
ca şi cum mi s-ar arăta într-adevăr cât
trebuie să satu aici
să dorm fără să ştiu
să mănânc să umblu
să cresc să cad
lucrurile nu seamănă cu mine,
cu tine seamănă
ţie îţi vin înăuntru la cântecul tău
pe care nu mi l-ai dat nici mie
Albert, albert, îmi este dor de
n-am văzut niciodată

nici pe iubitul meu nu l-am văzut niciodată
în vizitele lui ne-sfârşite
absent din locul meu la fel de întunecat
şi greu ca şi al lui
se va scchimonosi dimineaţa
în faţa uşii
crezând că a venit să mă vadă
consumându-se precum lumânarea, obosind
fără să ştie mă priveşte ca şi cum
şi-ar aminti sabie încât
mă confundă cu sfârşitul
Albert, la timpul potrivit
la centrul lui de cer pământ
pune-i locul în lume
şi lasă-l liber

la prânz se întâlneşte cu el chiar cu el
în oglinda din geamul ferestrei
se recunoaşte şi mă vede.

Distanța din miezul nopții

Distanţa din miezul nopţii (I)

24 luni – 1 marţi dintr-o dată.
liniştea lumină în miezul
dens al nopţii. fisură vie, impregnare
a lumii visului în
rădăcinile şi fibrele lucrurilor din cameră.

I
Iată ce este: cum merg
într-o funie de fier
tai mijlocul drumurilor de piatră,
de ierburi, de haine
hotărăsc ceea ce văd, calc şi ascult
crucea lunară
răsărită în podul covorului
îndepărtarea în bătaia din uşă
se opreşte în vărful degetelor
de unde picură simţuri negre.
cum se ridică în cameră forţa
cum mă văd numai pe mine
în colţul în care lucrez

în urmă ţipătul fără loc
ţipătul curând respirat de prieteni.
iată ce este: parcul camerelor
într-un vârtej
al greutăţii purtată deseori în
durerea aşezată la balcon
sub o fâşie neagră
în întunericul neputinţei trăită până
la ultima picătură de metal adaptat
orgasmului mai mult decât floarea
din ghiveciul uscat
doar pentru că
trece podul cu două picioare
mişcate alternative
şi are gânduri auzite numai de urechi
asemenea
cochiliilor

nu lipseşte nimăi...
sângele, nici oasele
celei mai departe planete.
râurile nu se mai văd
şi nu poate să mai spere nimeni
de pe nici un palier,
nici cel mai aproape
pe pământ parterul singurul loc
al ieşirii, de unde se împart mai sus
celelalte scări bune de înfundat şi
de întors în tunelul propriului labirint
sau poate
iată *ce este*: răul în tăcerea
indiferentă
alegerea cuţitului nu ştiu
de ce începe
să taie singur tot ce-i vine în cale
şi eu văd numai tăieturile
urlu de rădăcinile moarte care ating
creierul urletul se întinde
în sala străină
aproape fiind trunchiul de fân
în care încerc să mă ghemui,
parcă n-aş mai fi nici sâmburele
lovit de coajă.

II
Întoarce privirea:
ce rămâne este oglinda
sferică, ridicată
în mijlocul camerei
urmăreşte distanţa
din acest miez al nopţii
de unde a venit ea
nimic nu mai rămâne singur
este dens fluidul real
străpunge lemnul
zidul, trupul, spaima,
închiderea din
aşezarea scaunelor lângă masă,

pat, pereţi.
închide ochii: somnul e viu şi trece
în lucruri sunetul re-cunoaşterii.
este un sunet al vederii
şi de unde această puternică mireasmă
ne-mai-întâlnită
caii albi şi zăpada
în dreptul pământului
ferestrei
de la etajul doi cel puţin,
pasărea căreia i se spune măiastră
vine şi nu mai vrea să plece
bea apa din cana de pe masă
şi transparentă
albăstruie se face, din crengi se face,
din florii se face, din crengi se face,
din florii se face, înalte
şi zburând lin
spre mâinile, ochii, urechile,
nările mele
eu ştiu atunci cum să-mi ridic aerul
de sub tălpi îl timit într-un nor dens
luminos şi privesc-trecând
prin corpurile
pe care nu le-am mai trecut niciodată
în vederea zilnică
ştiu să văd prin străbatere înăuntru...
schimbă acum
treci în somnul din celelalte camere
în holuri întâlneşti păzitorii,
câinii liniştiţi
şi înfricoşători al casei
aşază-le norul de sub picioarele tale
sub capul celor înjuraţi dimineaţă
aruncători de gunoi lehamite,
neîndurare,
frânghii tăietoare, în pragul tău
aruncători de gunoi în locuri
ne-permise
treci aşadar, împarte râul

vederii-străbaterii
pune-l în urechi, în păr, pune-l pe mese
să-l găsească a doua zi
ca şi cum n-ar muri vreodată
se vor găti înfrumosul,
împregătitul, înhrănitul...

Distanţa din miezul nopţii (II)

24 marţi – 1 miercuri trecerea
în lichenul de copac agăţat
de perete. sunet care scrie în
celulele mele şi datorită
căruia nu mă mai pot atinge
cu propriile mele mâini. nu
le am? FRICA

Vei crede că ai în sfârşit în faţă
osatura, corpul distanţei
ştiind bine că nu o poţi arăta
cu degetul
însă mica bufniţă din grădina botanică
pe care o porţi după tine pe stăzi,
la serviciu,
redacţie, la baie, chiar în cadă
cu tot cu tine
ai răbdare, mica bufniţă,
n-o face armăsarul,
inorogul de după sutele de ani unde n-ai
să mai ajungi
şi totuşi traversează-te
fă-te una cu ne-primitul încă,
fapt al trecerii
podului distanţa aceasta
între 24 şi 1
de marţi – miercuri
fii atent cum se desface
pe masa ta
lichenul aproape alb de copac
împrospătat de ultima zăpadă
pe munte.
foarte aproape dacă îl aduci,
fără grabă şi încet, ameţeşte cu
parfumul
selenar, medieval
fii atent, formează pe măsura
ritmului timpului tău

pur personal
ramurile iniimii tocmai
din stânga sau puţin
din stânga ta
iată cum creşte, bate şi arde
in-fi-ni-te-zi-mal
cu foc în care poţi distinge
cele trei feluri
de plasmă: albăstruie în centru,
roşietică,
galben intens pe margini
ai să aprinzi de ziua ta, în singurătate
lumânări pe masă în secolul XX
şi ai să priveşti lumina ţi floarea
violacee, teribilă
care n-a mai venit
acum urmăreşte-mă pe mine
până la sunetul
rubinului din ceasul de la mână
sau mai degrabă cuarţul
sau mai degrabă
pulsul, mai sigur
fiind că nu-ţi lipseşte
dacă totuşi nu auzi, întoace-te
citeşte din nou
s-a scris ceva cu întregul sunet
în nedumeritele
înseninatele tale celule
şi cum nu spun nimic niciodată
decât locuind cuvintele (ca şi cum
le-aş da casă,
putinţa de întrupare în lume
de la ele însele)
în imediata mea şi a ta apropiere,
vezi ce fereastră este acum distanţa
cum s-a întors pe partea cealaltă
precum foaia de hârtie
iar nu bi-dimensională ci într-un fel
neaşteptat
cel puţin hepta-dimensională

poţi să te duci atât de departe
încât să trăieşti cu putere
şi nedeterminată asemenea luminii,
trecere
poţi ridica din fotoliul tău incolor
animalul blând venit lângă tine
întinde mâna fără să tai
peste umerii tăi mai priveşte cineva

oboseala trupului, camerei, uşii,
oglinzii
se duce în tabloul cu crengile ce ies
prin vasul alb
ce se destramă ca şi cum s-ar recompune.
în tabloul nocturn de pădure în
dans de Sânziene
ulciorul din preajma lor
– verde pictat –
se prefigurează în actul continuu
al ţinerii apei vii
în şirul de seminţe de tei pendulă
a centrului camerei
în icoana Sfântului Mina
cel care ţine
scutul, suliţa, crucea şi Vânzătorul
şi iar,
răcoarea plăcută de la tâmplele mele
re-înviate
se aşază pe fruntea ta
dar pune mâna şi uită-te cu mâna ta.

vezi, cu toate acestea zburând
în fiecare zi,
de la o stradă la alta,
de la o frunte la alta,
într-o inconştienţă tandră
privesc rarefiată trupului meu
pe care îl simt tot mai mult
pe măsură ce nu-l mai am

precum cel fără picior – piciorul lipsă
când totul e perfect
aceasta e frica.

Distanţa din miezul nopţii (III)

24 miercuri – 1 joi când s-a întâlnit
copilul nina cu mine
şi eu căutam în timpul ei
a venit altă vreme mişcă
lucrurile în cameră!

I
Nina mică nu scria pe hârtie
ea avea inima cea mai adâncă.
avea un fel de a veni
unde mă găseam
când m-am văzut pe mine şi pe mine
nina mică
în fanta aceea din vis
sau din cele 24 miercuri – 1 joi
atunci ea m-a întrebat pe mine
eu nu
şi totuşi mâinile nostre erau împreună
străfulgerările de lumină ieşeau
dintr-un colţ îndepărtat viitor
picurau pe aleea metalică
sau de cristal sau de piramidă
cum totul se auzea transparent,
ne-am obişnuit. însă nu
în zilele de şcoală
nici de duminică, ci în crepuscularul
vis.

II
Nina mică nu scria niciodată
la masa de scirs
ea avea un fel de a ieşi în lume
se aşeza şi aştepta cu atât de multă
răbdare
hai - spunea – termină, aşază,
locuieşte
mai grea este înţelegerea

decât creaţia
înţelege întâi şi-ntâi.

III
Copilul nina a mai venit doar
o singură dată până acum
şi am ştiut că ea este, a trecut
să-mi spună că ne-am întâlnit cu adevărat
că eu apăream în carne şi oase
faţă în faţă cu ea
aşa ceva nu era voie era prea repede
totuşi m-a iertat
s-a întors repede în spatele somnului
mi-a cerut ajutorul de-acolo
doar eu aveam cheia uşii pe care trebuia
să se întoarcă
dar unde să se întoarcă
promisiunea!
cum altfel aş putea să mă trezesc
în fiecare dimineaţă
să ating începutul zilei
începutul camerei, străzii, lucrului,
muncii
ritualul clar al iubirii.
creşte printre crengile
copacilor ca vâscul
parazitează acolo şi apare din când
în când pe piaţă în preajma
Vechiului-An-Noului-An
dar cât de sus plăcută-i e aşezarea
rară în mâinile prietenilor,
a celui cu faţa învăluită
nebun iubit...

IV
Acum şezi nina mică, îţi întind
acest fotoliu solid sau îţi aduc
scăunelul
ca să mă pot gândi bime la tine
aşa faţă în faţă cu răcoroasa

curiozitate
pentru mine
atât de departe încât am ajuns
am ajuns în sfârşit până la tine.

V
„Floare-de-mină”
povestea spusă la ne-sfârşit
ca o prevestire a
lăcaşului pentru putinţa
trecerii mele în răspunsul lucrurilor
din inima lor solară.
pun gândul pe mâini şi cad din ele
vreascuri uscate, grea povară
pentru umbletul meu ici colo,
pe holuri, prin case, prin suflete.
deschid o fereastră şi nina mică
râde ca un fluture
în pragul ieşirii-intrării
suspendată la etajul doi în acest an.

VI
Nina mică vine tocmai din soare
se aşază în pământ cu sâmbure
şi coajă cu tot
primăvara o văd cum iese, verde,
subtil-subtil
albastră
eu plâng şi şchiopătez, mor singur,
încet
ea mă salută şi însemnează
altă creştere.
(VII. Nina mică nu uită eu uit.)

Distanţa din miezul nopţii (IV)

24 joi – 1 vineri la răspântia întunecată. Apoi
gândul era
o cheie a plecat şi a deschis oglinda
primitoare de
luminoasă distanţă. S-a întors era al meu?
„marginea
drumului, mai mult lângă linişte decât lângă
eşarfa uitată
fluturând”.

Cartea verde de la etajul 12-21... e acolo unde am pregătit întâlnirea cu celălalt. Vocea nevăzută din lift a întrebat: unde? Am în mâini foile în care am trecut pentru totdeauna la marginea drumului, răul, cuţitul, arma, furia, nebunia absenţei – în mine – a celui care nu poate trăi decât pe colţul patului unde îşi strânge prezenţa cât încape în pantofii lăsaţi goi când se urcă în vârful pernei. Îşi încalţă masca picioarelor şi prezenţa lui pleacă cu ea.
Unde cartea se deschide la telefonul la care n-am să mai sun niciodată, la casa pentru care nu am avut curiozitatea s-o cunosc. Cândva, o altă casă părea să respire prezenţa căutată îndelung azi, a lui, a mea, a mamei, a tatălui, a scaunului sprijinindu-mă pe mine, a uşii, a ferestrei deseori deschise de vântul de iarnă de urlet.
Filele se opresc în mijlocul câtorva flori uscate. Au apucat iarna în glastra de pământ care curge fără să aaibă vreo fisură vizibilă. Am ridicat-o easupra ochilor am privit. Umezeala e aderentă ca o igrasie şi nu cade nici o picătură. Am pus în ea darul meu de a nu fi în lume... Ies de-acolo în dimineţile calde ca un fum, şi-mi strâng creierul în gaura

neagră pe care astronomii lumii, astronomii pământului încă n-au numit-o...
El a venit absent şi mort. I se vedeau oasele ieşindu-i din obraji. „Eu nu-l mai vreau". „Eu sunt departe". Eu nu vin cu zâmbetul tandru de mamă, amantă, iubită, prietenă, să-i risipesc incertitudinile, nervii răscoliţi de peste zi. Eu nu-l sărut când el nu iubeşte, ca să iubească. Întind mâna mea de aer pe umărul lui şi tac. El nu tresare.
Mă ghemuiesc în colţul cel mai trist plin de moloz şi bălării sub zidul ne-reparat de lucrătorii oraşului, şi-l aştept să mă vadă acolo. El mă priveşte cu ură veselă şi mă pălmuieşte vesel ca şi cum mi-ar fi retras definitiv iertarea pentru păcatele lui...
Sila nu are precizie. Se trezeşte odată cu ieşirea din transa începutului beţiei, luminii, iubirii, îndrăgostirii, în mijlocul lamei ce taie legăturile vii. Pe tava adusă – dulceaţa care se va duce curând în stomac de unde n-o mai simţi cu tot trupul, ca şi cu limba. Ca şi cum nu mai e, deşi undeva... „Silă" am spus...
Frica e disperarea întreagă în faţa distanţei dintre mine şi celălalt care nu vrea, nu poate fi eu... El are locul lui, vremea lui, eu locul meu, vremea mea. El are camera lui, uşa lui, etajul lui, scara lui, mama lui... Aici – eu
în faţa cărţii verzi cu scris auriu, şters de trecerea mea printre filele ei. mai am 1 1 zile sau 2 (0), de terminat în mine, a restului de greaţă, râs, ironie, joc, proză, poezie.
Înaintarea continuă. Vocea nevăzută se simte uneori în mâinile mele. Zvâcneşte acolo. Nu e pulsul. Sunt sunete diferite...
La jumătatea întâlnirii, prezenţa pentru care am venit, nu este. Ne-siguranţa existenţei în faţa mea în sufletul, în creierul meu unic, tocmai când mă atinge, arată crengile goale din fereastră pasărea vorbind singură cu

sfâşietoare afecţiune celor ce n-o mai scot din colivie, nu se mai joacă cu ea
pentru că are paraziţi şi pasărea nu ştie repetă cu tonul tandru cuvintele identice care i-au fost spuse la vremea de prietenie
nimeni nu-i mai răspunde. Nu ştie. Nu cântă cuvântează pe limba lor ceea ce ei nu mai înţeleg...
Peste puţin este şi ea tristă. ţipă. Ea vrea prezenţa-iubirea. Ei doar au jucat rolul, singurul dar pe care-l pot FACE.
Şi cel pentru care am venit, s-a sfârşit. Trece calm în nemulţumirea zilnică departe de iubirea ce-l cutremură din spatele vocii necunoscute.
Şi totuşi, cartea dintr-odată transparentă, creşte în jurul meu. Centrul ei, în centrul meu zero o, am spus, aici trebuie să fie el este mai trist decâr mine el ştie dar nu cântă nu trăieşte de frică, de silă, de ironie, râs, joc, poezie... Mai trist decât mine fără putere putinţa de a duce un gând la capăt la capătul făpturii, făptuirii.
S-a ridicat atunci, în cameră, oglinda la capătul acestui gând ultim-al meu? – trezit de departe. Şi el a primit Şi el s-a întors cu odihna pentru obositul trup bântuit de cădere... Cine era? Cum a venit de nu-mi mai terminam spre celălalt

înseninarea.

Distanţa din miezul nopţii (V)

24 vineri – 1 sâmbătă ascultă
Să-ţi vină să scrii ca şi cum
ai vrea să iubeşti!
ce amânare!
Să-ţi vină să scrii ca şi cum
ai vrea dragoste!
altă amânare

I
Sonetul lipit ca o distanţă de restul
poemului ne-scris
ci întâmplat:

Aspră mereu jumătatea-ţi paşii
Din pragul spre mine netrecut
nici azi
Unde eşti e locul frânt
de lămpaşii
Orbii de-a căror lumină te-nduri, cazi.
Cum altfel văd ei de treci şi tăcere
Mai lungă decât timpul abia trecut
Cum altfel decât altul în durere?!
„Niciodată” e aerul tău pierdut
Dâre fantaste din tine în plânsul
Cerşetorilor de iubire din lut
Adânc trupu-mi alb, gândul tău
cinându-l
Astfel risipit şi întors ca un scut
Umbrei tale închin paharul amar
Prin el îmi sorb seninătatea în dar.

II
Stau ca barza în autobuzul
relativ aglomerat
pun piciorul pe locul proeminent
al roţii carcasă a
zgomotului şi zgomotul lumii
a trecut tot

în motorul maşinii şi lumea îşi mişcă
picioarele, mâinile, sufletele,
după ritmul lui
ce nu poţi să stai şi tu
ca oamenii
ne murdăreşti pantalonii
ia uită-te domnule
n-a mai găsit cum să se aşeze...
cobor sau urc la prima staţie
o iau razna peste câmpurile
Bucureştiului
trec de turnurile istoriei industriei
specie a scrisului la intersecţii,
în poduri, în trupuri
cerul scrierii vechi e scos întreg
la vedere
din mijlocul infernului rezistent
la lumină
cum memoria celui ce nu se întoarce
mă târăşte până la terasa în care
nimeni nu mai are acces,
acolo caietul drumul.
prietene stau pe o creangă moartă
liniştitoare, de copac
smulsă dintre vârfurile teilor
ce răsar la vederea mea
din marginile acoperişului
acoperişul păzeşte acvariul gol
sticla lui se umple cu zi şi cu noapte
cu sonetul pe care l-am scris fără motiv
sau pentru că mi-a fost foame
am mâncat fructe de tei
ce n-au mai crescut printre pietricele
ci au trecut prin burta mea
direct din sonet
mi se pare, iubite, că vom avea
ce înghiţi
la nebunie, la trecrea rapidă
în somnul viu al iubirii
sunt mii de seminţe pline de tei

pentru toată viaţa
sunt dulci hrănitoare cu greu pământ bun
cu foşnitoare pânze de păianjen
– legături de invidiat –
lucitoare frunze şi flori galbene
cum le ştii
cu sămânţa concentrată
de aer solar şi lunar
de aer aurifer şi argint
diferit, diferit de cel dintre noi
acum nu scriu iubind
îmi amintesc amânarea
din noaptea spre sâmbătă
când a bătut la uşă
cel care n-a mai venit
deşi totul părea să vină
iar înlocuitorul întotdeauna imaginar
inofensiv, palid,
tremură fără scăpare
atunci aş fi scris ca şi cum
aş fi iubit totul
ştiam şi cum trebuia să fie
asemenea creatură...
viaţa asta
pe care o cresc din mine
fără dragoste
trece acum cu staşnică viteză
precum vântul de iarnă ce
s-a pornit pe terasa unde stau
din fuga de şosete, pastă de dinţi
privire, vorbă – ale celuilalt.
în casă pereţii transpiră
de transparenţa
scrijelirilor zilnice ale vecinilor
lumea aceasta taie şi zgârie
legături de fier
transparenţa asta mă stinge
aş putea în sfârşit să-mi creez iubirea
cretorul de iubire sunt
întind sufletul tava e

o distanţă veşnic deschidere
străbatere. atunci trec în linişte
şi blândeţe însă ei n-ar înţelege
timpul contras într-o piatră găurită
nu schimbă.
Boală rămâne vederea celuilalt.

Distanţa din miezul nopţii (VI)

24 sâmbătă – 1 duminică undeva
între 0, zero şi 1, unu.
el spunea infinit. de la infinitezimal.
trupurile calculate
formează întregii. restul – sunt
altă nebunie.
Sacră, spunea.

I
Frigul se întemeiază singur
şi trece
de la soarele violet din fereastra
stângă
la soarele violet din fereastra dreaptă
cine poate vedea acestea
mâinile întinse nu ţin căldura
fără de care n-aş putrezi
sunt ciori deranjate de înălţimea
minusculă, de piatră
ţipă peste norii întinşi
în aripi clare pe cer
şi iată aducătorul de acasă respinge
dârele tehnice frâng
în neştire semnele
este chiar duminică ziua de 0 zero
toaca mănăstirii ascunsă-ntre
blocuri
răsună în mijlocul tramvaielor,
nesfârşit sacrificiu,
ne-sfârşit sânge
băut la naştere fără salvare
tu călugăr în lume
aducătorule, esşti fără de iubire
toată în cele ce nu primesc
în cei ce stau cu ochii aţintiţi
pe orbitoarele trupuri
vidul cel trist dăruitor
te-am văzut

în parcul unde dormeai
ponosit, cu eleganţa discretă
a veşmântului...
mă gândesc străbătând
  oraşul cu paşii mici şi grei
cum am să înţeleg locuirea acasă
e rară locuirea... suntem mereu fără loc
şi fără casă oriunde am întârzia
cerşetori,
urcăm scările
blocului de 10 etaje crezând că
suntem la 1 sau la nimicul sublim
în urma stricării liftului
tragici,
în faţa cortinei de catifea
exact cât ţine cortina
  în faţa luminilor electrice
care nu se aprind în zilele
  de sărbătoare
şi acum, aducătorule de acasă
spargi contururile lucrurilor
zidurile puternice de plastic
se văd reţele de sunete
blânda atingere în centrul fiecărui
copac, pasăre, trup al iubitului
părinte, frate, soră
odată cu ei respir
mai întâi de toate iubind
pânp la până la

II
Vidul e viu... bântuie
  şi mişcă lucrurile
în gravitaţia singură în stare să
umfle burţile lucrătorilor de piatră
de apă, de foc, de aer, de nisip
burţi de plante, de bărbaţi, femei,
  copii
cât zero – spun alţii, nimic –
umblă prin atâtea de nu se mai văd

unele de altele
cât nimic naşte această lumină
orbitoare din ochii celui abia născut
de-i zăpăceşte extaziindu-i
până la trezire
şi el înaintează cu vidul lui
strălucitor
până când
se obişnuiesc toţi şi-i dăruiesc
  abia acum
moartea lor
ce ofrandă pentru nimic
şi toţi trec dintr-o dată
  la unu
care (se) poate măsura
cu rigla, cu ziua, cu ora
ce frumos ameţeşte unu
şi muzica lumii de vizavi
trece printre televizoarele unite
casetofoanele unite
„casetofoane din toate ţările, uniţi-vă”
pe mine, Doamne, „colindă-mă,
  Doamne,
colindă”...

Distanţa din miezul nopţii (VII)

24 duminică – 1 luni cum să descoperi
„pe propria ta
piele” de unde începe
Liniştea lumină – adică.

Încep cu masca, Mielule, prietene
cum să ating eu cu ce deget datele
fizionomiei mele care seamănă
(cu) ce seamănă?
sorei înaintea mea pornită
ce drum descrie chiar pe această hârtie
reţeaua sau tonul figurii mele
îmi pun la spinare masca-figura
legătura de mâncare
pentru toată lumea, vremea
şi merg să cutreier
n-am fost decât prin cerul de jos
uneori a venit el spre mine cu mine
direct dinăuntru vrăbiilor
ploua atâta esenţă din ele,
inutilă aromatelor
pentru coca frământată de cozonacii
din bucătăriile de duminici.
pomana era deplină şi-o primeam
în schimbul secretului
despre esenţa banală de cer
vinovată de creşterea aluatului
grâul făcut praf
era neasemuit de alb
mort era şi se făcea de cozonac
de mâncat
în gurile căscate anume pentru
a-l trece în subtile gânduri
ce sentimente, ce sunete,
respiraţii, pulsaţii
şi piatra făcută praf era
cântătoare
dar cânta şi aşa singură tare

când era bună ureche de zid
sau avea vreo uşă-fereastră
lăsate deschise
cum zidurile acestea ciudate
strigau unele la altele
deşi aprindeau câte-un soare electric
gata cât ele...
mersul pe jos a fost inventat
de o plantă tărătoare
şi cel vertical (de) pe clădiri, se vede
la iedere sau la locurile acelea dânci
viorii din zorele. te uiţi în ele
şi cerul se schimbă acolo
ca-ntr-o oglindă
străveche-apa
unde îţi priveşti
faţa cea din geamul
argintat acum
în miezul nopţii neliniştea
şi boala adormită în oase, în coapse
se trezeşte
visul este acest cuţit pe care
îl înfinge celălalt
în ochii mei iubindu-mă – neiubindu-mă
cum trece aici sângele în nebunia lui
ameţitoare
nu mai văd nimic
dincolo de piele infernul
rătăcirea
încremenirea
fără de pielea mea, fără de sângele meu
trec înţelesurile „pe propria mea piele”
fără e care nu
fără de care n-ar fi adevărată
nici o înaintare peste pragurile
unde primesc de pomană
pâinea şi viaţa din mâinile
unde întunec sufletul meu
bun de plecat mai departe
cu pielea-mască nicioadată înţeleasă

până la liniştita lumină.

Distanța lui Dürer

Dinspre răspântia imponderabilă între lucruri, fiinţe şi fapte, poemele însele, această Distanţă a lui Dürer…

16.

În jurul catedralei, lumea de piaţă la ieşire
la intersecţii, la staţii, azi
moartea e
cu turnul sfărâmat
al schimbării de
trecere ca
umbra din dreptul soarelui neştiut
ia-ţi atelajul, iubite, cutremură iubirea
sparge
monedele triste cu
cele în trupul tău ne-plătit încă viu, cald
este un înger căzut în pragul închis
treci cu puterea călugărului vis
al durerii nebunului ne-iubit eu sunt
cum
ies cu tine, şi pietrele
vin.

9.

În treptele camerei î trecăt clare luminile
lucrului/întreg acuns sonor în lemnărie
numai soarele hrăneşte cas geamul
tu îl deschizi prietene, însă ceva rămâne
stins cum din patul corabie
te ridici ameţit de atâta umblat şi
pe marea de aer greu împărţit spre seară.
sfoara îţi pândeşte gâtul şi eu trec seceră
sunt mie însămi
stagnarea luminii este frica îngheţată
trup

3·

Zbatere a făpturilor, îndoială a câmpului în
care nu se mai
văd cele ce vin azi aşteptări create uscate
pe zid

Colţul casei nu-l păzeşte nimeni, ştiinţa ei,
de fierul
bun de armă din care nu mai poţi ieşi nu
lăsa ci vino,

păz
eşte şi

Caută întoarcerea dincolo de scara de piatră.
crezi cum se

trece
piatra sub paşi ghemul de gânduri te duce
treaz prin el
şi-n somnul cel tragic în care ştii că nu vezi,
nu sfârşitul
iubirii că tot ea...

6.

La preotul care îmblânzea leii tu n-ai fost
atent / când
ne-norocul tău te chema să aduci la
mine ura ta

S-o izbeşti de stâlp / cerul / s-a rotit în oraş în
/ vârtejul /
Ce trecea cu putere desfiinţându-te, astfel /
nimic nu se
mai
întâmpla

Nimeni nu mai forfotea pe stradă, ieşiri / din
case, din
scări
nu se mai vedeau cum /

Parcul cu păsări n-a fost niciodată /
neverosimila fată nici
n-a fost vreodată
Eu sunt oglinda în care / nu...

5·

Deschizi mâna şi sângele iese prin linia lumii /
Dincolo de pereţii de lemn / viu în verzi /
copaci,
în frunzele

Şi împietrite / din cristale / este fotoliul în

Care şezi, locul unde suferinţa o îmblânzeşti /
azi tu
eşti pustnicul casei, şar-
pele perfect trezitor al pragului spre cel /
ce umblă
zilnic prin fantoma unui ceas

De clopot. Îl aud uneori / din bisericile
oraşului
cumva se strâng / luminile pentru somnul /
viu.

4.

Am văzut calul negru şi alb cobora în
pământul
cu porumbelul / hrănitor loc / pentru sol
găseşte locul tău

Al cumplitului / toiag de drum / pentru care
nici o vrajă nu
e
posibilă în afara iubirii pe scara ca –

selor / lumii pe unde calci şi / iarăşi porneşte
cu
apa-focul din tine / devorându-se în plasa
uneltelor

Zilei ţinute în spasmele celor / învecinaţi în
timp
şi ziduri, frânţi de ospeţe / pahare, vis, otravă
/
loc.

10.

Sfinxul respiră deasupra ceasornicului stricat
din
Faţa gării strâmte / călători
Nu se păstrează şi / semne de poduri / modele
vii,
taie, zbate în inimi tăcere
faţa celui mort întins peste străzi încremenite
calea / frumosul meu prieten
răspândit în crinii grădinilor, ieşire...
ce poartă ce veste prin care înţelegi
vulturul înfipt în acoperişul de / ţiglă, veghe,
cuţitul
fără de sânge în cel
Bolnav, închis, neîmpăcat / orb.

15.

Cerşetorii şi clovnii întunericul-ziua spui tu
bând laptele în dimineaţa
iscată
cu fulgerul negru
din răceala de
apă dată
în raţii zilnice la robinet
unde etajul urci să dormi să mănânci-plângi
/ şi tu mori
la fel
ca şi mine pelerin
la suflarea solară a celuilalt umbră
luminoasă a oglinzii nevăzute
cu urlet am privit şi n-am văzut nici
mâinile întinse, sau emoţia rară
a întâlnirii cu tine
el...

2.

Pictez pe întunericîn orizontul larg din holul / strâmt
al casei locuită / ca o rea / absenţă stupidă / a ta, a mea, şi
colţul / fosforescent al zborului aici / nu are decât amintirile

morţilor, calde

Sfere furnicătoare şi / grele poveri ce nu le-au luat, nici
pe mine / deschid des uşa, fereastra spre sunetul / ameţitoare
mireasmă a celui / din câmpurile îndepărtate din mijlocul
acestor ziduri în care
un...

7.

Ce mai rămâne din miezul fructului înghiţit
până
la masa de seară în somnul / atins cu /
substanţa timpului
Crescut în nume / spus rar / în preajma ta în
cele nouă luni...
Unde sunt prietenii tăi, prietene, rătăcit / în
ea / casa
De piatră, carne
Unde se duc să petreacă nebunia ei / ce vor
sprijini
în răscrucile slabe
Nehotărâţi şi plini de păianjeni ori / treziţi în
disperarea
oprită în bătaia
ceasurilor, clopotelor zvon.

13.

Centrul oraşului e verde, inima-i în lichenul
de copac prins în peretele
care nu / se mai termină al / dezamăgirii,
darul frânt
aşezat între lucruri şi tine
tu cazi şi nu mai vrei să te ridic nu vezi doar
ura
frica
isterizează ca
legăturile clare din coşmarele, azi
neocolite cu graba din setea-cea
fără dor sfârşit-de atâta hrană
cu trupurile toate, neprimită la prânzul
de la masa din cameră / zid.

12.

Vânzătorul de păsări vorbitoare nu vrea răul ci
aripi împarte însă gratis
şi fără / colivii, nu vine
prin piaţă treci tu / cum iubesc azi
te văd cu un vultur în mână alb
neîmpăcat traversezi în fugă alaiul venit
din nou / la altă spânzurătoare
ca şi mai demult veselul norod în faţa
celui tăiat căzut şi tu priveşti gata
iute la noul spectacol... în trecut
nu mai sunt nicicând eu în singurătăţile ce
aveau în tine fierul, şi... / trec.

11.

Tu eşti în lume şi nu te scot de acolo ca şi cum
nu te vei mai găsi întreg viu
primul dar / este durerea şi / neliniştea ca
o lampă de / neîndurată plecare din loc
în spatele uşii vecinului este mereu un
trecut / „povestea vieţii mele”
când rupi inelul povestei, ai să vezi doar tu
la cumplita veselie a regnului
amorf unde câinii plâng fără creier
primeşte-mi spaima de rău, de sângele
regelui
mort de ciumă în glorie / azi.

14.

Uită-te bine la mine cum vin în lume nu mă
văd
şi tu ai trecut jumătate
în haine
în lucruri secrete
draperie stă
unsă cu boli
împăcarea întâi şi întâi cu noi...
sufletele sunt altfel decât nesfârşitele râuri
ce curg / prin ţevile blocului
adunarea în mare e procesiunea
înţeleasă de peştii din neştiute
adâncuri umbre grele din oglinda
privită în fiecare dimineaţă îţi dă
frumuseţea, felul de a / şti.

8.

Luminează-mi această disperare de a nu fi a –
Cum îmi strivesc mâinile aud / cum taie /
duhovnicul
Zilei / la care mă duc

Cu plânsul sunt / eu însumi întretăiată de fier
Pe patul mort mă aşez, pe scaunul mort
aproape
şi tu / abia te mai vezi cândva

Pe podul râului doar sinucigaşii doar /
capătul
singurătăţii înmiresmat
Adierea halucinantă, norii

Iviţi deasupra piamidelor negre ale
Deşeurturilor amare / cald.

1.

Străbat locuinţele vechi şi de carii părăsite / ce caut
mai mult nu se află / nu se are / întoarce-te, răsari
soare alb, lună / albă astfel / de-aceeaşi parte a cerului
sau / aşteptarea e cea care îngreunează geamul / norul
are stridenţa neagră / neobişnuinţa de a privi noaptea
dar / al celui adevărat, ca un scut pentru / săbii,
întoarceri, otravă, încercări / întinsă e ramura, toiagul
fără el ce / drum se deschide, ce văl sau / sus...

XVII.

Amorf unde câinii plâng fără creier
de piatră carne
taie, zbate în inimi tăcere
la mine ura ta.

XVIII.

Sus
legăturile clare din coşmarele azi
toiag de drum
în jurul catedralei lumea de piaţă la ieşire.

XIX.

Sus
sfere
ce vin azi...

XX.

Privită în fiecare dimineaţă îţi dă
mâinile mele întinse sau emoţia rară
în jurul catedralei lumea de piaţă la ieşire.

XXI. POEMUL ASCUNS

XXI! Poemul ascuns

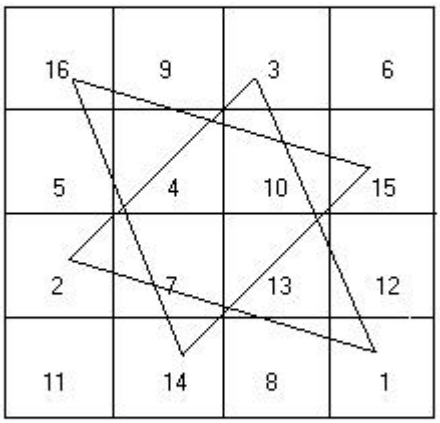

Table of Contents

Distanta din miezul noptii	1
Sponsor principal	2
Caseta tehnica	3
Sindromul distantei	4
Începutul	5
Din tren	7
Dragostea si Poemul	8
Aici, acum, asa	11
Aducatorul de acasa	14
Edi	16
Mâini, picioare si creier de om îmi cresc	17
Biografia peretelui	20
Creatorul de la taraba de maruntisuri	23
Albert locuitorul	24
Distanta din miezul noptii	29
Distanta din miezul noptii (I)	30
Distanta din miezul noptii (II)	34
Distanta din miezul noptii (III)	38
Distanta din miezul noptii (IV)	41
Distanta din miezul noptii (V)	44
Distanta din miezul noptii (VI)	48
Distanta de la miezul noptii (VII)	51
Distanta lui Durer	54
16	55
9	56
3	57
6	58

5	59
4	60
10	61
15	62
2	63
7	64
13	65
12	66
11	67
14	68
8	69
1	70
XVII	71
XVIII	72
XIX	73
XX	74
XXI.POEMUL ASCUNS	75
XXI	76